

Emporion

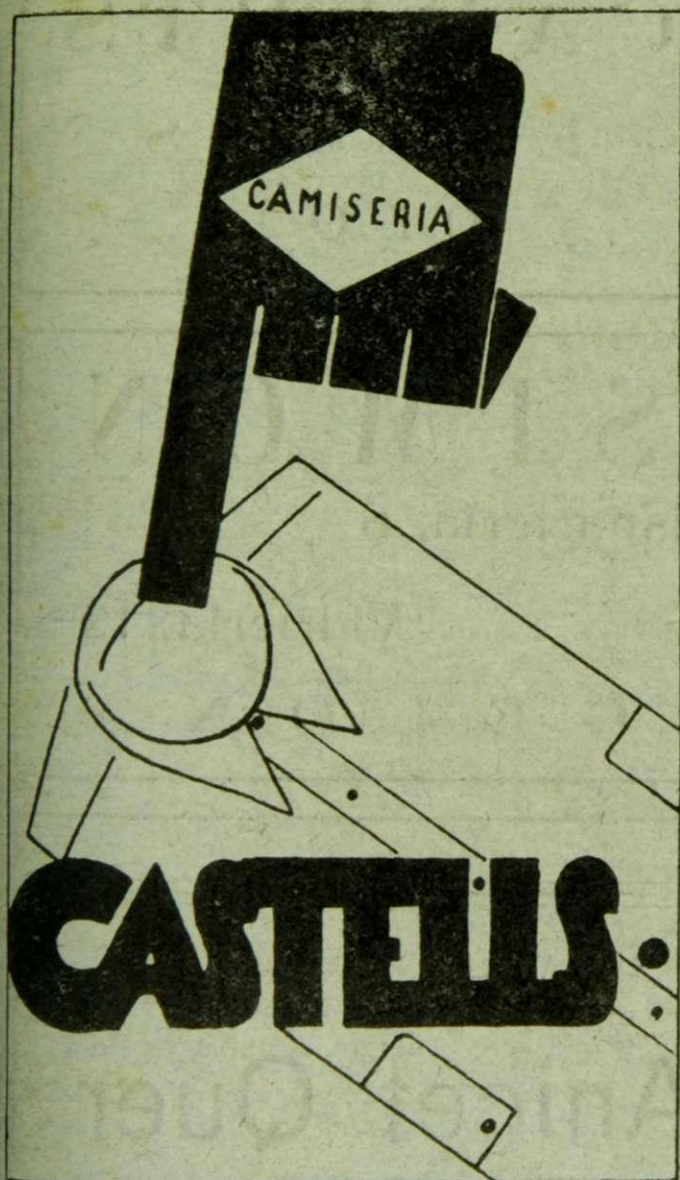
ANY III

Segona època

NUM. 260

SUMARI

*Lleus comentaris: L'Emporion i el Vallès. —
Filosofies. — L'obra literària de Josep Cas-
tells, per Rafel Massaguer. — Una visita a
Granollers, per Eduard Viñas. — Lliçons Vul-
gars de Llengua Catalana, per Lucianus. —
Vers & Prosa: La Tardor, per P. Castells. —
Notícies.*

Bordallo i Ruiz

Saló Hollywood

PENTINATS ESTIL CINE (CREACIONS)

Boqueria, 6 - Telèfon, 24.266

Barcelona

Màquines de cosir

SINGER

AGILLES, CORRETGES, OLI I DE-
MÉS ACCESORIS

EDUARD VIÑAS

TORROELLA DE MONTGRÍ

:- TINTORERIA :-

E. MONTROIG

:- Rentats en sec :-

Encàrrecs i dols a les 6 hores d'entrega

:- Plisats a màquina :-

Taller: PRIMITIU ARTIGUES
Desparx- AVINGUDA DE LA REPÚBLICA

TORROELLA DE MONTGRÍ

FUMADORS...!

Fumeu sempre el paper català

CARLETS

Fabricat per

F. RIUS

de

OLOT

FONDA SIMON

SERVEI A LA CARTA I A COBERTS
SALONS ESPECIALS PER A CASA-
MENTS, BATEIGS, ETC
PREUS ECONÓMICS

Esparteria, 6

i
Vidrieria, 12

Telèfon, 17992

B A R C E L O N A

MODERNITZEU L'HORA AMB
ELS NOVÍSSIMS RELLOTGES

ELECTRIC AUTOMATIC

amb els quals no haureu de preocupar-
vos de donar corda i tindreu l'hora exacte.

DEMANEU UNA DEMOSTRA-
CIÓ A LA RELLOTGERIA

Anicet Quer

TORROELLA DE MONTGRÍ

Emporion

PERIODIC QUINZENAL

ANY III
SEGONA
EPOCA

Torroella de Montgrí, 21 d'octubre de 1934.

Núm. 260

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Torroella, un any	5 pessetes
Fora, un any	5'50
Estranger, un any	6'50

L L E U S C O M E N T A R I S

L'Empordà i el Vallès

Sota aquest mateix títol, nostre confrare, el simpàtic setmanari «La Gralla» de Granollers, suara comentava amb paraules vibrants i afectuoses la significació de la visita que la secció teatral «Joventut» de la nostra vila va realitzar el dia 30 de setembre prop-passat, a la capital del Vallès.

Era el 30 de setembre del 1923 que, un grup nombrós de vallesans, davant del qual figurava el dilecte Amador Garrell, passava per l'Empordà sojornant a Torroella. Amb motiu d'aquella memorable visita col·lectiva, l'Ateneu Montgrí va organitzar diversos actes en honor dels hostes vallesans. Recordem com si fos ara que la festa culminà en una representació teatral. Es posà en escena, a càrrec del 'elenc granollerí, l'obra en tres actes «La Reina de la Festa» original d'Esteve Garrell, pare del nostre Amador. L'autor i els intèrprets entraren a

Torroella per la porta gran. Un i altres assoliren un èxit franc; un èxit definitiu.

La mentada visita deixà un record vivent en en la memòria de molts torroellencs, particularment de tots aquells que, com tots nosaltres, contribuïren en l'organització dels actes de germanor que se celebraren.

A cap d'onze anys els nostres han tornat la visita als vallesans. I l'han tornada rodejats d'unes circumstàncies semblants; portant al cor i al pensament un mateix afany, un mateix anhel, un mateix sentit de penetració i d'espiritual convivència. També, el teatre, una de les manifestacions més pures de la nostra terra, ha estat el llaç d'unió entre dues col·lectivitats, entre dos pobles: la laboriosa, culta i hospitalària ciutat de Granollers, digníssima capital d'una de les més pròsperes comarques catalanes, i la nostra Torroella la més representativa de totes

les viles empordaneses.

Del contacte d'aquestes col·lectivitats n'ha nascut un sentiment de fraternitat tan viu, que ja res del món no és capaç d'extingir aquest foc de l'ànima. Avui, com ara, ha fet onze anys, se'ns acuden aquelles paraules de salutació insertes en aquest mateix lloc frontal del nostre periòdic. «Sembla un fet simbòlic que el Vallès vingui a l'Empordà pels granollerins, i a casa nostra, com si el misteriós impuls d'un desig consemblain ens atragués i ens agermanés».

Si; avui com ahir, i per sempre, ens sentim atrets a la ciutat germana, a la ciutat inquieta i forta que plasma la seva grandesa i la seva fortitud en l'hora baixa, quan la carretera —nervi vital de Granollers— és un formiguer de gent, és el gran canal per on circula un doll impressionant d'energies humanes.

Salut, noble ciutat del Vallès! No oblidis que des de l'Empordà hi ha qui t'admira!

FILOSOFIES

Maragall i l'esperit franciscà

L'article i el discurs publicats suara amb moriu del llibre editat per la Generalitat de Catalunya i endreçat a la memòria del que fou nostre amic literari Albert de Quiniana i de León, ens suggereixen una pila de reflexions que volem oferir als pocs lectors que s'interessen per les nostres elubcuracions metafísiques, que tenim l'atreviment d'estampar en un periòdic local d'avisos i notícies i de cultura general assequible a totes les intel·ligències.

* * *

Maragall és considerat, diguem-ho sense vacil·lacions, com un poeta enamorat de la naturalesa, de la llibertat i per això de l'Empordà amb ses mars esplèndides, son esperit lliure, sa terra exuberant, i tot això apar donar-li el títol de poeta pagà. La sardana, per ell tan ben cantada, sembla donar força a aquesta afirmació.

I bé, nosaltres, enfront d'aquesta opinió oposem la nostra: Maragall és un poeta cristià i per a dir-ho en paraules, més modernes, encara que expressant el mateix concepte: Maragall és un poeta franciscà.

L'amor a la naturalesa, de Sant Francesc d'Assís, no cal ponderar-lo. Al sol l'anomenava germà sol. Recordeu aquella poesia tendra i bellíssima de Ruben Dario, en què descriu el llop, el germà llop, company i deixeble del *povereto*? Ningú com mestre Riera en «Les coses benignes» ens ha descrit aquest amor a les coses creades, als aucells, als arbres, als éssers més humils, amor més profundament cristià del que puguin imaginar-se molts dels catòlics que ens rodegen, massa superficials, que no saben arribar a l'entranya del cristianisme, d'ara i abans de la guerra. Aquest sentiment que emergeix d'una concepció clara i profunda de la Divinitat i no d'un concepte panteístic de les coses.

* * *

El mateix podríem dir de l'ideal de llibertat. L'esperit de llibertat no és pagà: és per dret propi cristià. Penseu en l'institució dels esclaus a Grècia i Roma. Llegiu els tràgics grecs, fatalistes com un mussulmà.

* * *

En quant a la democràcia, de la qual és un magnífic símbol la sardana, aquesta dansa tan

empordanesa, i no en dubieu mica; tan cristiana, reïreurem ara un pensament de l'autor de la Tradició Catalana, que remarca que els rics dintre el cristianisme són només tolerats, amb la condició que sien els amics i protectors dels pobres i humils. Això semblen ignorar ho alguns conservadors dels interessos egoistes, que voldrien fer servir la religió com d'un escut protector dels seus interessos materials i l'anhel dels quals més o menys amagat en el fons de la seva ànima, és no precisament de defensar la religió, sinó que la religió els defensi a ells.

* * *

No volem amb el que acabem de notar pretenir que totes i cada una de les expressions de Maragall sien recomanables sota el punt de vista cristià: ens referim a l'orientació i tendència general de l'escriptor. Llegiu atentament les poesies i proses de Maragall, tenint en compte nostres reflexions, i veureu clarament quin és l'esperit de l'immortal escriptor. Fixeu-vos sobre tot en aquells inimitables «Goigs a la Verge de Núria» en aquell sublim «Cant espiritual».

* * *

I observarem avui que parlem d'aquest excels poeta, no gens antiquat ni revellit, com sense recórrer a conceptes rebuscats i no assequibles als menys pels profans i gent del poble, sap produir composicions delicades i gens superficials, agradables per als savis i per al públic de mitjana cultura.

Aquest número ha passat per la censura militar

L'obra literària de Josep Castells

[Inserim a continuació un article de Rafael Massàguer, encara que es refereixi amb elogi a un company de redacció, primer, per tractar-se de complaure el nostre bon amic i col·laborador, i en segon lloc, perquè les seves paraules més que al mèrit literari del nostre company, es refereixen a la tasca lloable dels homes rurals que sacrifiquen el seus lleures a una obra de cultura i patriotisme]

Amb motiu de celebrar-se una representació a Albons de la divertida comèdia «Hotel n.º 1», original del director d'*Emporion*, he tingut ocasió d'admirar la noblesa artística i la passió literària del meu volgut amic Josep Castells.

En Castells, és el prototipus de l'escriptor rural: l'home que aprofitant les hores de lleure es val de l'esport de la ploma, per tal de contribuir a l'assimilació de la cultura a la terra empordanesa que l'ha vist néixer. I amb una tasca persistent propaga la seva activitat literària per aquests móns de Déu, per als quals la Natura lassa ha estat tan pròdiga, però a la qual tan poc han curat els homes d'infondre una dosi prudencial de cultura europea. Puix que no cal pas fer-se il·lusions. La nostra terra encara respira ferments de barbàrie que solament podran atuir una devoció general a la cultura humana i social.

Al costat dels nostres conreus magnífics d'horta i regadiu, cal també tenir cura principalíssima del conreu de l'esperit ètnic, pairal i de la terra, propulsor únic d'una societat forta, amorosa, culta i ordenada.

Dissortadament, però, els homes que senten a fons aquests ideals són encara molt pocs.

El conreu de l'esperit és el més descurat de tots i a corregir aquesta fallia fonamental hem d'encaminar-nos tots plegats.

En Castells, aspira a generalitzar aquell concepte social, que faci compatibles el maneig de l'arada amb la devoció al teatre; amb la lectura d'obres selectes; amb el maneig de la ploma i amb el conreu de totes les manifestacions específiques del sentit humà de la cultura.

Els que hem escrit milers de quartilles sense guanyar ni cinc cèntims, sabem l'esforç personal incalculable que cal realitzar, apartat d'un ambient propici, per a poder penetrar en una forma o altra al fons de l'esperit col·lectiu. I com que el contingent d'escriptors rurals és tan insignificant, llur tasca resulta gairebé efímera, imperceptible. Però, no és nul·la. La sembra dels homes com en Castells un dia o altre fructificarà.

En Castells es limita modestament a contribuir a l'expansió cultural de Torroella, mitjançant les pàgines del vostre periòdic, principal exponent de la vostra cultura. Puix que la premsa i la literatura, que són la necessitat dels nostres temps, representen també el termòmetre de la sensibilitat moral d'un poble. Res com el termòmetre de la premsa que marqui el grau de cultura d'un país.

En Castells dona un exemple magnífic del camí que haurien de seguir les joventuts dels pobles i viles. Quan deixa el seu treball habitual, troba la ploma i les quartilles que l'esperen per a dialogar. És el clam d'un esperit interior que demana un lloc d'honor en la vida dels pobles. El dia que els escriptors rurals formem legió, desapareixerà la nuvolada de barbàrie que entela el nostre cel. Estigueu segurs que la llum social serà llavors tan diàfana com ho és ara la claror meridiana.

Jo admiro sincerament l'obra d'en Castells i la d'aquests joves i noies de Torroella que col·laboren amb ell. Reconec publicament l'importància de la seva tasca meritoriosa, i no em puc estar de ponderar-la. I encara que aparentment sembli que la vostra obra no dona els seus fruits, estigueu segurs que el vostre exemple és positiu i que amb tota seguretat contribuirà al major perfeccionament d'una nova civilització, que tingui per base i fonament l'amor i la justícia entre els homes.

RAFEL MASSAGUER

UNA VISITA A GRANOLLERS

30 setembre de 1934.

Feia onze anys que Torroella devia una visita a la capital del Vallès. Era el dia 30 de setembre de 1923, que els nostres amics d'allí vingueren en pla d'excursió, i representaren, a la nit «La Reina de la Festa» original d'Esteve Garrell. Estàvem al començament de la dictadura de Primo de Ribera, i extranya coincidència, Torroella, al cap d'onze anys torna aquesta visita sis dies abans d'una altra convulsió política.

També la nostra secció dramàtica va a Granollers, en excursió, i representa «Hotel n.º 1» de l'amic Castells.

Sortírem de Torroella a les deu del matí, provets de la minestra, puix que era qüestió de dinar en ruta. Prop de les escoles d'Ullà, la carretera està interceptada per l'auto que fa el ser-

vei de Figueres; ha topat amb un carro i les camelles estan empotrades dintre del cotxe. No hi ha hagut cap desgràcia personal i després de reparats els dos vehicles, tornem a reprendre la marxa. No cal descriure el paisatge ni la fessomia dels pobles que passem fins a Girona, a bastament coneguts de tots nosaltres. Seguim el viatge endinsant-nos cap a la costa. Prop de Pineda una *panne* ens obliga a baixar del cotxe i mentre canvien la roda anem a peu fins al poble, la qual cosa ens va bé per estirar les camelles. Altra volta dins el cotxe.

Passem Calella, important per sa fabricació de gèneres de punt. Té una bonica platja de la qual ve el seu nom dinumutiu de *cala*. Sant Pol, la vila del célebre rellotge, assentada sobre un turonet, vora el mar, amb ses cases totes blanques brilla com un rosari de perles. Passem Canet i Arenys de Mar on sobre una roca que avença cap al mar, hi ha l'antiga ermita de Mont Calvari, i junt a la mateixa un Hotel Balneari. Es la una de la tarda quan ens aurem a Caldes de Malavella, per a dinar.

Prenem possessió d'una petita pineda vora el mar i allí despatxem les provisions, acordant-se en haven dinat anar a prendre café a Mataró i visitar aquesta important ciutat de 26 mil habitants, l'antiga lluro, avui una de les més riques i floreixents de Catalunya. Té una notable Església, importants col·legis i un magnífic parc. El tramvia elèctric d'Argençona, que passa per la rambla, ens fa l'efecte de trobar-nos a Barcelona. Són les tres de la tarda quan empenem la marxa vers Granollers arribant en aquesta ciutat, final del nostre trajecte, a les quatre, on ens esperen ja els amics germans Garrell i d'altres. Després de les salutacions i d'una visita al teatre de l'Unió Liberal, on ha de fer-se la funció, visitem la població acompa-

nyats d'aquells amics que tanques atencions tingueren amb nosaltres. Veiem l'Església Parroquial edifici notable, de grans proporcions i estil gòtic; la plaça amb la seva Porxada, antiga Llorja de contractació de cereals, del segle XVI, i contemplem la façana de l'Ajuntament d'estil gòtic, de construcció moderna. (En la passada revolta sofrí importants desperfectes, a causa del bombardeig).

A la nit lingüé lloc, davant un nombros públic, la representació d'«Hotel n.º 1» recollint els intèrprets i l'autor molts aplaudiments, i fou crida a escena en Josep Castells qui pronuncià uns mots de regreiciament. Abans el senyor Pere Blasi va pronunciar una conferència i els aficionats de Granollers estrenaren l'obra de l'autor local en Joan Cuch «Quan les aurenes tornen».

Finida la funció forem obsequiats amb un lonx, pels organitzadors i junta del Centre Unió Liberal, pronunciant a l'hora del brindis bells pariaments els senyors Amador Garrell, Josep Castells i Pere Blasi.

Ens despedirem d'aquells bons granollerins als quals remerciem les atencions rebudes, amb un: A reveure.

EDUARD VIÑAS.

Lliçons Vulgars de Llengua Catalana

QUE, QUÈ (continuació)

Que, relatiu, sense cap preposició: *de, en, a* etc. i sense article. (Es refereix a un nom anterior).

Ex: L'home que veus (l'home, *ai qual* home, veus).

L'home que menja (l'home *el qual* menja).

Que, àton amb article significa, *aquell que*, *aquella que*, *allò que*, *això que* etc., mai no *el qual* etc. Així «un article en el que llegim» està mal dit, perquè volem dir *en el qual*. Posarem, doncs, «un article en el qual», o bé *en què* (*què* tònic). «L'home que veus i el que ha marxat» està bé, perquè volem significar *aquell que* ha marxat, i no podem posar *i el qual ha marxat*. «El que et contò, és històric» està bé, perquè és equivalent a «això que et conto és històric».

Què, fort, va amb preposició amb noms de coses, i *qui* va amb preposició (*de a* etc.) tractant-se de persones.

Exemples: L'home que parla bé — L'home de qui et parlo, o bé, del qual et parlo. — La dona amb qui parlo, o bé amb la qual parlo. — El martell amb què clavo els claus de la porta, o amb el qual etc. — La dona que vigiïes. — La dona a qui lliures la carra, o bé, a la qual lliures la carra. — Un consell de ministres en què hom tractà dels pressupostos, o bé en el qual hom tractà etc. — Les cases que jo he llogat i les que tu llogaràs.

Nota: Hem insistit en l'explicació del *que* relatiu, perquè tant en l'escriptura com en el llenguatge parlat es cometien un sens fi d'equivocacions en el seu ús.

LUCIANUS.

VERS & PROSA

LA TARDOR

«Comença la tardor damunt dels camps.

Al pas dels caminants, s'alcen grans vols d'ocells en l'aire núvol i amb tristor...

Els pàmpol·ls se fan vells:

Sols als pins es eterna la verdor».

Comença la tardor; els dies clars, aquell sol que crema, el camp exuberant amb els arbres carregats de fruits ja han passat! Fins l'any vinent no tornaran. Ara les fulles dels arbres comencen a caure, els camperols s'afanyen a la collita del raïm, les figues esdevenen el posre de la taula, els ocells senten el canvi de temps i molts d'ells emigren a altres llocs de temperatura més càlida.

En les rines, el dolç raïm fermenta escampant un haf ardent que fa perdre els sentits. Les bóies es van emplenant, els assedegats a cada moment aixequen el colze i s'aguanten el respir per fer més llarga la xerricada. En els cellers tenebrosos i tristos, carregats d'any i d'humitat s'agombolen les bóies amb una olor de dolç vintenni novell.

Arriben els primers freds; en les muntanyes la neu ha cobert els llocs més elevats amb la lleugera capa blanca igual a un polsim de farina. Som a les envistes de Tois i Sants. Mentre en cada llar la família saboreja els dolços panells de pastisser, a fóra la tramuntana esplaia la seva ira sobre les coses, emportant-se en les ventades fulles resecades i papers abandonats, i en la pau i solitud del cementiri les corones dipositades sobre les tombes són el record ines-

borrable que guardem dels nostres difunts.

Els carrers, quan la nit arriba, resten solitaris i foscos com una gola de llop. Sols de tant en tant alguna persona passa arrecerada i d'esquintilles vora les cases com l'ombra d'una ànima en pena. La tardor és el pròleg de l'hivern.

Aquelles dolces tardes d'estiu, aquella alegria en els camps, aquell sol tan lluminós, aquell cel tan blau, fins l'any vinent no tornaran!

«Comença la tardor damunt dels camps...»

P. CASTELLÀ.

NOTICIES

DELS DARRERS SUCCESSOS — Com a conseqüència dels darrers esdeveniments polítics han estat destituïts i detinguts els regidors d'Esquerra que constitueixen la majoria del nostre Ajuntament. Desitgem vivament de veure reintegrats a la vida torroellenca als mentats polítics esquerrans.

Diumenge passat davant de l'autoritat militar es procedí a la constitució de la Comissió Gestora Municipal. Aquesta restà formada pels regidors de la minoria. Fou nomenat president el nostre amic senyor Martí Comas.

També fou destituït el jutge municipal havent estat nomenat el suplent senyor Genís Hereu.

NECROLOGICA. — El dia 24 de setembre propassat morí a la seva residència del «Mas Pla» el conegut agricultor en Joan Ferrer.

El malaguanyat Joanet —com tothom li deia— era un home molt considerat entre nosaltres. En prova d'aixó havia exercit diferents càrrecs de caràcter popular, sortint-se sempre airos del seu comès, car es tractava de persona assenyada i que posseïa una cultura poc freqüent dins de l'estament al qual pertanyia.

L'acte de l'enterrament constituí una verda-

dera manifestació de dol.

Rebi la família tota, la nostra més sentida condolença.

DEFUNCIO — Dimarts passat fou traslladada al seu últim repós, la coneguda torroellenca Gràcia Pujades, esposa de Pere Prats i mare del nostre bon amic Josep. Als quals, així com a tota la família, acompanyem en el sentiment. (A. C. S.)

ADQUISICIONS. — Els nostres amics, comerciants de Torroella, Josep Forcada i Miquel Sadurní, acaben d'adquirir dos immobles situats en els millors indrets de la nostra vila. El primer està situat a la plaça de la República i l'altre al carrer de Pere Rigau.

VISITA — Ha passat uns dies entre nosaltres la nostra dilecta coterrània, resident a Cabriels, senyoreta Elvira Rigau, filla del malaurat compositor Peret Barretó. La senyoreta Rigau vingué acompanyada de dos nevodets seus, un dels quals és un aprofitat violinista del qual hom espera una carrera brillant en el difícil art de la música.

VEREMES.— Com en anys anteriors foren en gran nombre els treballadors de Torroella que es dirigiren a França per tal d'aprofitar el període de veremes, tasca ben intensa per tot el mig dia de la nostra veïna república.

VAGA RESOLTA.— Després d'uns quants dies de vaga el ram dels paletes reprengué el treball, dimarts passat, per haver trobat solució al conflicte.

RETRAS.— Fem avinent als nostres subscriptors, que degut a les circumstàncies, aquest número d'EMPORION surt amb alguns dies de retràs.

D'ENSENYAMENT.— La Junta Local d'Ensenyament celebrà reunió extraordinària a la casa Cosistorial. Ha cessat en el càrrec de mestre interí de l'Escola graduada el professor senyor J. Costa. Per a substituir-lo ha estat nomenat el cèlebre professor don Alfons Navarro, procedent de Paralela (Curtis) La Coruña.

Igualment ve a completar el quadre de professors de l'Escola de noies la distingida mestressa Donya Maria Andreu, procedent d'Albària (Albacete).

Emporion es complau en saludar als nous paladins de l'ensenyament públic.

MALALT.— Fa illit malalt d'importància l'amic Anselm Casellas. Fem voï pel seu prompt restabliment.

ACCIDENT.— El dia 9 d'aquest mes, el veï de Parlabà, Gregori Draper, montant una motocicleta topà amb un camió, i fou llençat i rebé una greu ferida al cap. Fou portat a l'hospital, en greu estat, i foren inútils els auxilis dels metges, puix que morí als pocs moments.

L'HOMENATGE A JAUME MASSO I TORRENTS.— Els nostres lectors recordaran que un grup d'amics i admiradors de Jaume Massó i Torrents i de la seva obra, constituïts en un Comitè que integren els senyors Ramon d'Alós, F. Cambó, J. Estelrich, M. de Montoliu, R. Paixot i Jubert i E. Nicol (Secretari), prengueren la iniciativa d'homenajar-lo amb motiu d'escaure's el cinquantenari de la publicació del seu primer treball literari.

L'homenatge consisteix en la publicació en edició de luxe, tiratge a dues tintes sobre paper de fil, amb boixos de Josep Obiols, d'unes memòries en les quals l'autor recorre aquestes cinquanta anys de tasca cultural i ens presenta els ambients i les personalitats que ha tractat i conegut.

El Comitè acordà, en un principi, limitar estrictament a cinquanta el nombre d'exemplars d'aquesta Edició Homenatge. L'afluència de subscriptors ultrapassà des del primer moment aquella xifra, i, en conseqüència, el Comitè acordà modificar el tiratge en la següent forma: 80 exemplars, numerats, per als subscriptors, i 20 exemplars, marcats de la A a la S, per a l'autor i la crítica.

Tenint l'edició un caràcter exclusiu d'homenatge a l'autor, no s'ha fixat un preu únic, i només una quantitat mínima, que és la de 50 pesetes. Les corporacions i particulars que desitgin posseir algun dels exemplars que resten, i contribuir, d'aquesta manera a l'homenatge que s'ofereix a una figura il·lustre del nostre renaixement cultural, podran adreçar-se al Comitè: Via Laietana, 30, setè, segona.

GARATGE PARC

PUPIL·LATGE D'AUTOMÓBILS

Gasolina, Petroli, Grasses, etc.

SERVEI PERMANENT

Saló de Sant Joan, 2 i 4 - Telèfon 50.569

B A R C E L O N A

HOTEL EUROPA

ESPLENDIDES HABITACIONS
AMB AIGUA CORRENT I BANY.
SERVEI A LA CARTA I MOLT
ECONOMIC. PENSIO COMPLE-
TA, VUIT PESSETES.

AQUEST HOTEL ESTA SITUAT
AL PUNT MES CENTRIC DE LA
CIUTAT I AMB VISTES
A LA RAMBLA

BOQUERIA, 12 (Tocant a la Rambla)

B A R C E L O N A

CINEMA MONTGRÍ

PEL·LICLES QUE PROJECTARÀ AQUEST CINEMA

DIUMENGE, 21 OCTUBRE 1954.

LA MASCARA DEL OTRO

gran creació de

RONALD COLMAN

DIALOGADA EN ESPANYOL

Madison Square Garden

amb

JACK OAKIE - MARION NIXON

TRAPOS VIEJOS

Dibuixos sonors

ACTUALITATS MUNDIALS

Revista «Paramount»

DIUMENGE, 28 OCTUBRE 1954.

EL TESTAMENTO DEL DOCTOR MABUSE

Pel·lícula de FRITZ LANG

SOY UN VAGAMUNDO

per

AL JOI·SON - MADGE EVANS

DILLUNS, 29 (FESTA DE SANT NARCIS)

YO, TU Y ELLA

en espanyol per

CATALINA BÁRCENA, LUIS ALONSO

ROSITA MORENO i MONA MARIS